U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. F.**, zastoupen JUDr. Stanislavem Lžičařem, daňovým poradcem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2005, čj. 6749/140/2004-PK-OJ-29/Pa, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2011, čj. 31 Af 4/2011 - 112,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové ze dne 9. 7. 2004, čj. 139212/04/228931/4213, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 200 000 Kč za porušení povinnosti nepeněžité povahy dle § 37 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud rozsudkem ze dne 22. 12. 2006 a ze dne 25. 1. 2010 zrušil napadené správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; oba rozsudky Nejvyšší správní soud posléze zrušil. Poté, co kasační soud vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, krajský soud rozsudkem nyní posuzovaným opět rozhodnutí žalovaného zrušil; v odůvodnění vyložil, že správce daně nebyl oprávněn pokutu uložit.

Posléze uvedený rozsudek napadl žalovaný kasační stížností, kterou opíral o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy namítal nesprávné posouzení právní otázky a dále nerespektování závazného právního názoru kasačního soudu vysloveného v předchozích rozhodnutích v posuzované věci.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, mimo jiné tím, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze tak mohla být meritorně projednána.

Rozsudek krajského soudu byl žalovanému (stěžovateli) doručen prostřednictvím datové schránky. Stejným způsobem stěžovatel podal kasační stížnost. Podle § 42 odst. 1 s. ř. s. *„soud doručuje písemnosti do datové schránky, a není-li možné písemnosti doručit tímto způsobem, doručuje je soud soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě“*. V souvislosti s doručováním do datové schránky soudní řád správní v poznámce pod čarou 8a) odkazuje na zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 300/2008 Sb.“).

Podle § 17 odst. 1 zákona č. 308/2008 Sb. platí, že *umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.* Citovaný zákon tak zakládá pro orgány veřejné moci povinnost obligatorního doručování prostřednictvím datových schránek, je-li takový postup možný. Podle § 17 odst. 3 citovaného zákona dále platí, že *dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení* (odst. 4 téhož ustanovení).

Výkladem těchto ustanovení se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 Afs 28/2010 - 79, publikovaném pod č. 2131/2010 Sb. NSS. Došel k závěru, že *„[l]hůta stanovená soudním řádem správním, výzvou nebo rozhodnutím soudu je zachována, bylo-li podání učiněné vůči soudu prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky soudu (§ 40 odst. 4 s. ř. s.).“* V citovaném usnesení soud dále uvedl, že *„pro posouzení včasnosti podání účastníka řízení učiněného vůči soudu, je-li předmětná lhůta stanovena soudním řádem správním, není rozhodný ani prvotní okamžik odeslání datové zprávy, ani okamžik, kdy se do datové schránky soudu přihlásí oprávněná či pověřená osoba, nýbrž okamžik jejího dodání soudu. Pro úplnost lze konstatovat, že ustanovení § 18 zákona č. 300/2008 Sb. mezi skupiny osob, které činí úkony vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky, zahrnuje pouze fyzické osoby, podnikající fyzické osoby a právnické osoby, tedy nikoliv jiné orgány veřejné moci vystupující v určitém vztahu v jiném postavení, nežli vrchnostenský úřad. Vzájemné doručování mezi orgány veřejné moci prostřednictvím datové schránky předpokládá § 17 zákona č. 300/2008 Sb. Je-li však orgán veřejné moci jedním z účastníků řízení, musí být v souladu se zásadou rovnosti účastníků soudního řízení v rovném postavení s ostatními účastníky (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Je tedy zcela nepřípustné, aby při posuzování zachování lhůty stanovené soudním řádem správním platila pro účastníky odlišná pravidla.“*

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Jak vyplývá z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky, založeného v soudním spise, kasační stížností napadený rozsudek byl dodán do datové schránky stěžovatele v pátek 29. 7. 2011 a téhož dne mu byl i doručen. Tento den určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti tak byl pátek 12. 8. 2011. Kasační stížnost stěžovatele však byla dodána do datové schránky krajského soudu až v pondělí 15. 8. 2011, tedy po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti.

Jelikož byla kasační stížnost podána opožděně, Nejvyšší správní soud ji podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu